

STOP VIOLÈNCIES

Qüestionar les masculinitats des de la infància

Júlia Sánchez Andreo, La Ciranda
Octubre, 2021

Aquest article té la voluntat d'oferir una mirada integral sobre els factors que afecten la socialització masculina dels infants i joves, en relació amb la construcció de la seva identitat de gènere, la vivència de la sexualitat i la creació de relacions d'intimitat amb altres persones. Està orientat a identificar les diferents situacions que poden facilitar que s'estableixin relacions de manca de respecte o violència cap a les altres persones i cap a ells mateixos.

L'objectiu d'aquest escrit és que puguem trobar diversos pretextos quotidians per qüestionar la masculinitat tradicional, hegemònica, violenta i abusiva i veure com aquestes identitats es van establint des de la infància, a la pubertat i l'adolescència.

Així doncs, identificant un punt de partida, volem oferir nous recursos per prevenir les violències de gènere i oferir nous marcs de referència als nens, nois i joves per viure's i relacionar-se amb més consciència, des del respecte, les cures i el bon tracte.

Si bé sabem, que el sistema patriarcal i el masclisme són un sistema de creences arrelat a les institucions, l'economia i la cultura, i no és responsabilitat estricta de les individualitats que hi vivim dia a dia, també sabem que els processos socials i individuals afecten els processos històrics de canvi. Estem en un moment de canvi i és una sort i una gran responsabilitat sumar al canvi de paradigma.

Després de dècades de lluita feminista i d'adquisició de nous drets per les dones; de la millora dels horitzons dels drets de la infància i l'adolescència i dels avenços en els drets dels col·lectius LGTBIQA+, és hora que les identitats masculines, que assumeixen majoritàriament

els nens i els nois, es revisin. Volem que es qüestionin i contribueixin a declinar la balança de la justícia social, reconeixent els privilegis que s'han aconseguit a costa d'altres i els abusos de poder que s'han exercit.

Tot i que hem de seguir treballant pels drets de tots els grups en opressió, i que l'apoderament de la població oprimida és imprescindible, és hora de posar en primer pla als potencials responsables de les opressions masclistes. Cal denunciar el sistema patriarcal, el que no posa la vida al centre i fer prevenció des de les primeres etapes de la socialització masculina. Cada vegada som més famílies, col·lectius i institucions convençudes de la importància d'evitar que els rols de gènere dominants i les relacions de menyspreu, abús i explotació se segueixin reproduint.

El sistema patriarcal, bel·licista i androcèntric en el que vivim tampoc és el millor dels pretextos per les persones socialitzades en masculí. Segurament, després de veure les opressions, privilegis i abusos que comenten molts homes, podem descobrir el patiment, l'aïllament, la manca de sensibilitat i de vinculació afectiva que els han educat per segles, reproduint un model de masculinitat al servei del bel·licisme i el capitalisme explotador.

Igualment, si baixem la mirada als infants i adolescents del nostre entorn, podem comprendre com van experimentant i aprenent molts dels rols, actituds i comportaments que dictamina la masculinitat hegemònica i podem sentir que la seva educació se'ns escapa de les mans. Tanmateix, moltes nenes, noies i dones i moltes persones amb altres identitats, també es poden veure fàcilment influenciades pels valors de la masculinitat hegemònica i sentir-se'n identificades i vinculades. Així doncs, la revisió de la masculinitat hegemònica ens interpel·la a *totis*.

En tots els casos, la proposta és qüestionar la construcció de les identitats masculines des de la infància, per aconseguir que les properes generacions, i específicament els nostres fills i adolescents, no tinguin res a veure amb el legat d'explotació, violacions i assassinats masclistes que encara estan presents en el món dels adults.

Masculinitats respectuoses

Com sabem, gran part de la història, les lleis, la ciència i la cultura s'ha escrit en masculí. En el llenguatge, el gènere masculí encara s'entén sovint com a genèric universal. Les malalties i les seves cures s'estudien en els cossos masculinitzats. Les estructures de poder són majoritàriament liderades per homes. La història, la ciència i la literatura recorda només els referents masculins, si no fem quelcom per revisar-ho. La masculinitat ha tingut el privilegi de no necessitar ni definir-se. Ha estat per molt temps el punt de referència, l'imprescindible i donat per descomptat.

Des dels anys vuitanta, apareixen les masculinitats alternatives o dissidents; masculinitats igualitàries, dialògiques, respectuoses. Es comença a definir i identificar la masculinitat hegemònica com una identitat sustentada a través de l'exercici del poder, que blinda els privilegis dels homes, cisheterosexuals, caucàsics i benestants per sobre de la resta de la població. Es denuncia l'androcentrisme, l'heteronormativitat, les violències de gènere.

Gràcies a les lluites de diferents grups de població es comença a demanar el necessari decolonialisme i la fi de l'explotació de les persones racialitzades, de les terres i els recursos. La població amb identitats no hegemòniques, comencen a fer-se veure i guanyar drets. Els feminismes avancen incansables per qüestionar el patriarcat i totes les estructures institucionalitzades, invisibles i quotidianes que el sustenten.

Viem ara, en quines experiències i pràctiques quotidianes podem qüestionar i revisar com es va establir la masculinitat hegemònica des de la infància, en la pubertat i l'adolescència. Quins elements podem qüestionar en la criança i l'educació dels nostres infants i joves?

Alfabetització emocional

- La intel·ligència emocional és imprescindible per un bon autoconeixement, per aprendre a contenir-se, protegir-se a un mateix o demanar ajuda. Alhora, obre l'oportunitat de poder comprendre als altres i establir-hi relacions d'empatia, proximitat i respecte. Viure les pròpies emocions permet entrenar l'autogestió emocional i la comunicació empàtica.

- En aquest sentit, la identitat masculina tradicional no permet l'expressió emocional de la tristesa, la nega i la ridiculitza. Tampoc tolera la frustració de caure, de perdre coses, d'haver d'esperar. Un ventall força ampli i essencial dels recursos d'expressió emocional són negades per les identitats masculines.
- Altres emocions com la ràbia es normalitzen i a vegades se sobreestimulen per "entrenar" als infants a despertar la força física que a vegades hi va associada.
- Alhora, l'expressió de l'agressivitat i la força es poden confondre amb una expressió negativa de la masculinitat i podem buscar desactivar-les, encara que siguin molt importants per potenciar les capacitats de supervivència i defensa, de les nenes i els nens.
- En la socialització dels nens, moltes vegades, se'ls anima a no expressar el dolor físic, a superar-lo per sobre dels temps reals d'integració d'una experiència dolorosa, demanant-los que reaccionin o s'aixequin de pressa i sense queixar-se d'una caiguda, per exemple. Això els pot portar a anar aprenent a desconnectar-se de la seva vulnerabilitat i fragilitat i, a dissociar-se de les experiències de malestar o incapacitat, afavorint la insensibilització i la intolerància a la percepció de fracàs.
- Les reaccions violentes sovint s'accepten en la construcció de la identitat masculina tradicional. Es permet que puguin funcionar com ultimàtum, per protegir-se o fer valdre la pròpia vàlua o identitat hegemònica davant la resta. Això pot portar a aprendre que davant la vulnerabilitat, el desconcert o la manca de recursos, la resposta violenta és legítima, esperada i adequada.
- En la pubertat i l'adolescència, les mostres d'afecte, tendresa, proximitat afectiva i expressió sensible o artística de les emocions pot identificar-se com una situació de risc a la identitat tradicional. Es tendeix a evitar ser reconeguts com a éssers que senten, que són sensibles o amorosos.
- Molts infants llegeixen que la tendresa i la vulnerabilitat pertanyen només a l'univers dels estereotips femenins i que no els pertocuen. No hi tenen dret. Això els pot fer ridiculitzar o sentir-se allunyats emocionalment de tot el que impliqui cuidar, entendre o atendre a altres persones. Pot justificar que es riguin o es dissociïn dels processos de dolor, por o patiment que visquin altres persones.

- La tendresa que molts nens expressen a l'interior de les seves llars, amb els seus referents de confiança, algunes vegades esdevenen imatges relegades a la privacitat. El mandat hegemònic els convida a dissociar l'espai públic i privat i fa que els pugui avergonyir expressar l'afecte en públic.
- El descans i la regeneració que implica ser proper afectivament i poder demanar ajuda, proximitat i afecte són negades per la identitat masculina hegemònica. Això pot implicar no comptar o perdre una gran quantitat de vincles o recursos emocionals que poden esdevenir imprescindibles davant certes carències o dificultats vinculades amb la salut mental i/o emocional.

Vincles afectius primaris

- El contacte físic amorós, a vegades, es considera una debilitat, una vulnerabilitat o amenaça entre nens. Si dos infants masculinitzats s'abracen, poden rebre sancions de gènere i sentir que les seves mostres d'afecte no són adequades. Això els pot portar a negar-se l'expressió dels afectes i a no mostrar la seva disponibilitat emocional per establir vincles profunds i propers amb altres.
- En l'entorn familiar i de criança heterosexual moltes criatures troben a faltar als pares. Per molts infants el pare és una figura absent, distant o inassolible, en el sentit que no hi poden establir un vincle emocional clar.
- Molts infants, tenen un contacte corporal estret amb les seves mares, o referents femenins, en els primers anys de vida. Sovint tenen accés a la corporalitat de la mare sense límits clars. Ja sigui en relació amb els pits de la mare (per amamentar), o amb el conjunt de la seva corporalitat (quan busquen un espai de descans, caliu o contenció). Les persones que maternen poden aprofitar aquestes situacions per expressar límits clars que reivindiquin la valia dels seus cossos i el respecte i cura que mereixen.
- Quan hi ha germans a l'entorn familiar o de criança, sovint veiem com es construeixen les primeres relacions d'intimitat afectiva i convé estar atents a evitar que no es normalitzin les faltes de respecte, les agressions verbals o físiques. Entre l'alumnat és comú reconèixer les relacions entre germans com unes de les menys curoses.

- Igualment, cal revisar i denunciar els climes afectius on les discussions familiars, les faltes de respecte o el menyspreu són escenes quotidianes. Les violències s'aprenen i es naturalitzen des de la infància i, a vegades, fa que els infants ho arribin a trobar normal i, en endavant, ho puguin seguir reproduint.
- Els infants que viuen tensió, maltractament o negligència a les seves llars, poden expressar tensió, necessitat d'atenció o de descàrrega sobre altres companys a les aules. Les violències i els abusos poden tenir cicles de transmissió i els mateixos infants en desprotecció poden esdevenir infants que llegim com a violents en altres espais.
- Finalment, conviure en un entorn de violència de gènere és un risc per totes les persones. L'exposició quotidiana als abusos de poder, al maltractament i les violències esdevé un factor de risc i un possible motiu de negligència parental i maltractament infantil, especialment desestructurant també pels menors d'edat.

Construcció de l'expressió i la identitat de gènere

- Les identitats tradicionals estableixen una discriminació de les tasques quotidianes, entre aquelles valuoses i productives i les tasques aparentment poc valuoses, o vinculades amb les cures. Això porta a les nostres societats, i als alumnes, a no valorar les tasques reproductives, els moments de descans o regeneració i la cura dels vincles, encara que siguin imprescindibles pel manteniment de la vida.
- Es pressuposa la capacitat d'abstracció, la intel·ligència racional o el pensament científic a les persones socialitzades en masculí. Deixant enrere les persones amb capacitats intel·lectuals diverses de la identitat com a homes i desvaloritzant també la resta d'intel·ligències que podem expressar totes les persones.
- Per les persones socialitzades en masculí, l'expressió dels mandants tradicionals del gènere, els nega l'ús de certs colors, de diferents peces de roba, pentinats o expressions. Els pot limitar els tipus d'activitats, jocs o actituds que podrien arribar a experimentar en contextos més lliures.
- El binarisme de gènere i el sexisme també limita la llibertat d'expressió dels nens, a través de sancions de gènere, que poden qüestionar la seva identitat o inclús el

suposat dret de pertinença entre nens, generant exclusió o violència cap a les identitats dissidents i les expressions de gènere no binàries.

- En alguns casos, les famílies o els referents educatius poden sentir que les identitats no binàries o les expressions de gènere més fluides poden posar en risc als infants. Per exemple, ens podem trobar infants que volen jugar a ser mares embarassades, nens que volen ballar amb faldilles llargues i nois que volen pintar-se les ungles i portar els cabells ben llargs. I al seu costat, adults i altres infants i joves oferint sancions de gènere, a vegades, amb la sensació que les limitacions en les expressions o les identitats del gènere són per garantir la seguretat de l'infant.
- La identitat de gènere tradicional pressuposa el compromís dels nens i els nois entre ells mateixos. Aquesta germanor pot suportar el silenci o la defensa de situacions injustes pel compromís o la por de trencar els vincles de fraternitat. Aquesta identitat de gènere, fidel al model patriarcal, pot impedir una mirada crítica de les masculinitats i la dificultat per identificar o denunciar situacions d'abús o violències. Sovint entre amics, s'acusen de "xivato" si expliquen males accions d'altres, en comptes de donar importància al compromís i coratge que calen per explicar i denunciar situacions injustes.
- Alhora, el compromís amb els altres nois, posa el límit en el contacte emocional o afectiu estret, a risc de poder-se atribuir a l'orientació homosexual del desig, interpretat, en algunes ocasions, com a suposada traïció a la masculinitat hegemònica. Així, de nou, els vincles emocionals i el contacte físic reparador pot quedar exclòs de la construcció de la identitat masculina.

Autopercepció corporal

- La identitat masculina, a partir de la pubertat, exigeix una figura corporal propera al model hegemònic de fortlesa adulta. Sovint, implica el supòsit d'haver de ser alt, fort i ràpid. Qualitats físiques que han de garantir cert capacitisme i èxit físic i/o esportiu. Ser el baixet de la classe, un infant sense massa to muscular o poc hàbil en qüestions esportives, pot ser motiu de mofa o discriminació contínua.

- La cura de la higiene genital dels infants socialitzats en masculí passa, moltes vegades, per no ensenyar-los a eixugar-se l'orina, o a acceptar que es poden descuidar de rentar els banys si els deixen bruts. A vegades, hi ha nens orinen junts als interiors dels banys públics, els embruten o senten el permís de poder incomodar, o mirar sense permís, altres companyes i companys en la seva intimitat.
- A molts infants se'ls permet orinar a l'espai exterior, en entorns urbans, tot i tenir alternatives més íntimes o curoses pel bé comú. Aquesta possibilitat podria legitimar la suposada incapacitat dels nens, nois i joves per contenir les seves necessitats bàsiques o el dret d'ocupar l'espai públic, encara que no es respecti el bé comú.
- L'alfabetització genital tradicional implica que es refereixin als propis genitals amb paraules incorrectes o ofensives, generant una identitat genital negativa, exagerada, ridícula o poc curosa. Això els pot deixar en la ignorància o distanciat de la pròpia corporalitat, de la seva sensibilitat o intimitat. En endavant, els pot condicionar a ser menys empàtics amb la dignitat i la cura dels genitals o la intimitat d'altres persones.
- Les primeres experiències de coneixement genital dels nens passen sovint per processos d'estimulació dirigida pels adults. Sovint aquestes estimulacions es justifiquen per arguments mèdics, culturals i/o religiosos. O amb el supòsit de poder garantir una bona sexualitat en la vida adulta. En algunes situacions pediàtriques, es contacta amb els genitals masculins des dels 2 anys. Massa vegades, de manera no informada, no desitjada o imposada. En alguns casos, tant les intervencions mèdiques com religioses o culturals, poden finalitzar en l'extracció de part dels seus teixits erògens. Sovint els infants queden sense el prepuci i sense el frenet, dues zones amb moltes terminacions nervioses, que també ajuden a protegir la sensibilitat i la salut del gland del penis. En altres casos, les recomanacions mèdiques poden establir hàbits quotidians de retracció del gland del penis, des dels 2 anys, a vegades fent-se mal a ells mateixos. Això pot implicar una estimulació molt prematura del penis, experiències de dolor i dissociació del respecte a les pròpies percepcions de cura cap als genitals.

Socialització en la violència

- La socialització en la violència s'estableix a través dels vincles primaris. També a través dels mitjans de comunicació, de les xarxes socials i d'altres dispositius socioculturals. Molts dibuixos animats, col·leccions de cromos, cartes, joguines, videojocs i sèries posen la violència al centre de les seves trames. La violència simbòlica pot esdevenir costum, norma i, com no és violència física directa, la deixem passar. La cultura de la violència lúdica crea realitat en el món simbòlic i identitari dels nens i nois amb conseqüències directes sobre com llegeixen, viuen o imaginem el món i les relacions.
- Gran part dels jocs oferts als infants, identificats com a nens i nois, tenen relació amb el món bèl·lic, amb les baralles, la competència agressiva i la conquesta de territoris i recursos.
- L'exposició de nenes i nens, però sobretot dels nens, a la violència i el món bèl·lic és constant. Podria semblar un entrenament a les persones amb identitats masculines perquè se sentin properes i familiaritzades amb les armes, les estratègies de guerra i les violències.
- En el món dels superherois, aquests salven a la ciutadania fent mal "als dolents". La violència es justifica i es normalitza en les burles i faltes de respecte, en el maltractament (cap als *dolents*) i en la violència física o ambiental (sobre els objectes).
- Les masculinitats vinculades amb la normalització de les violències, poden tendir a integrar les situacions de risc com a situacions desitjables per enfortir les seves identitats. Molts nois tenen accidents de trànsit, experiències de risc amb l'abús de substàncies additives; risc de cometre suïcidi, major nombre de confrontacions violentes amb altres. Els homes són els que més delictes cometem i més ingressen a les presons. Seria interessant qüestionar la vivència del risc com a valor en la masculinitat.
- En l'aprenentatge del model de masculinitat tradicional, els referents masculins que demostren autoritat, poder, èxit econòmic o capacitat per decidir sobre altres, acostumen a esdevenir un marc de referència pels més joves. Manquen referents que utilitzin l'escolta o el diàleg habitualment, que mostrin la capacitat de demanar perdó i reparar errors; que estiguin compromesos amb la cura del planeta o la construcció pacífica de les relacions, per poder identificar nous referents i models d'inspiració per construir relacions respectuoses i noves pràctiques de lideratge.

- Davant de la idea tradicional de “qui té poder mana”, seria interessant incloure la idea de que el poder és una responsabilitat i no només un privilegi. “Qui cuida mana”. Les persones amb més poder haurien de ser aquells/es que millor el poguessin sostenir per fer-se càrrec del bé comú. Aquelles persones que manen/governen/lideren haurien de ser els referents amb major capacitat de cura, capacitat d’integració i respecte pel bé comú.
- En alguns casos, no s’exerceix violència, però sí l’amenaça d’aquesta, i no es denuncia. En aquestes posicions, podem trobar nois que busquen generar por, incertesa, inseguretat o pànic en les altres persones. Això els permetria comprovar la seva capacitat d’exercir poder i control mental sobre els altres i els vincula amb la violència psicològica.
- En el model tradicional masculí, no poder ocupar l'espai públic o l'espai comú, no ser atès en les pròpies necessitats; que les idees o propostes que es diuen no se segueixin o no rebre la raó, es poden interpretar com a faltes de respecte i un qüestionament de la pròpia autoritat. Alguns joves i adults se senten en una situació de suposada traïció o vulnerabilitat quan això passa i senten que les seves reaccions violentes estan justificades.
- La paciència o la disposició a la conversa o el diàleg emocional s’atribueix tradicionalment a les persones socialitzades en femení. El temps i l’esforç que requereix l’empatia emocional es pot viure per moltes persones com un esforç. Per les persones socialitzades en masculí, aquest esforç no és un requisit de gènere i per tant, poden tendir a evitar-ho. En moltes ocasions, poden sentir que la contenció emocional pròpia o aliena és massa exigent o absurda i poden ridiculitzar-la i distanciar-se’n.

El despertar de l’erotisme

- En alguns grups de nois i joves socialitzats en masculí, es comenta i es jutja la capacitat d'autoestimular-se genitalment, com una qüestió identitària. Sovint l’autoestimulació o masturbació esdevé un comentari públic i un motiu de comparació entre nois.
- El reforç dels grups d’iguals, alhora de parlar de les primeres pràctiques d’autoestimulació, poden reforçar la identitat individual i grupal, però, si es

comparteixen mites o informacions incorrectes, aquestes poden generar pensaments equivocats generalitzats com, per exemple, que la masturbació pot generar ceguera, etc.

- Experimentar l'ejaculació espermàtica es pot viure com un senyal d'ombria en la identitat tradicional o com un motiu de reconeixement grupal. Entre nois, a vegades, es poden produir situació de pressió i abús sobre els joves que no tenen aquestes experiències o no les volen compartir.
- Per molts nois, la seva sexualitat no és una experiència íntima o privada, sinó una mesura per establir el seu valor social en relació amb la resta de nois. Això els pot impedir crear una identitat sexual pròpia i poder tenir experiències més coherents amb ells mateixos, o perdre la possibilitat de viure revisions profundes de la seva pròpia sexualitat.
- El supòsit de la sexualitat masculinitat pot esdevenir un mandat de gènere sobre les pròpies expectatives. Els pot presuposar com a éssers eròtics impulsius, amb un desig sense aturador i, pot deixar fora de jocs els nois asexuals, als nens que encara no senten atracció sexual cap a altres persones o als nois que no senten el desig eròtic com una prioritat.
- La socialització masculina tradicional vincula la mida dels genitals, del penis, com un motiu de vàlua i garantia de la capacitat d'èxit sexual. Hi ha grups que distribueixen el rang de prestigi o valor personal en funció del tamany dels genitals o les suposades experiències o *conquestes* sexuals realitzades.

Relacions d'intimitat eròtica

- L'obligatorietat de l'atracció sexual heteronormativa, que sosté el model de la masculinitat tradicional, pot dificultar el reconeixement de les orientacions del desig diverses. Igualment, es pot crear la percepció que la heteronormativitat és constant en tot el procés biogràfic i que hi ha altres orientació del desig que no són correctes, que no es poden explorar o que s'han de viure en secret o dissimular.
- L'accés a la pornografia pot esdevenir l'única referència disponible per orientar el desig masculí i construir les seves expectatives sexuals. Aquest consum pot establir que allò

desitjables és l'experiència purament genital (sense vincles o afectes); que les trobades eròtiques han de finalitzar en l'ejaculació o que el control o la violència sobre el cos aliè, normalment de les nois i les dones, és excitant, desitjat i desitjable.

- En la indústria de la pornografia, els relats vinculars, emocionals, sensuals o energètics queden fora de l'experiència eròtica.
- En l'adolescència, els joves poden començar a consolidar el desig sexual d'acord amb el consum o la cosificació dels cossos. La cultura de la violació i el consum de cossos hipersexualitzats, permanentment disponibles, poden esdevenir pretextos que justifiquen que ells puguin insistir, forçar, consumir o violar altres persones, habitualment noies.
- Les expectatives en el rendiment sexual dels nois poden afavorir que les respostes sexuals, diverses al model pornogràfic, es visquin com a disfuncions o incapacitats. Aquests supòsits poden passar per suposar que el coit és la pràctica sexual central; per esperar que els nois hagin de poder sostenir l'erecció durant tota la trobada eròtica, o per donar per descomptat que l'ejaculació masculina ha de marcar el final de les pràctiques sexuals.
- Per molts nois, joves i adults, la insatisfacció sexual és responsabilitat de les seves parelles eròtiques o de les persones a través de les quals s'han erotitzat. La identitat hegemònica pot sentir-se amb la legitimitat d'exigir que li produeixin satisfacció genital, encara que l'altre persona ho desitgi o no, o li pugui suposar un malestar.
- El romanticisme heteronormatiu també afecta la construcció de les identitats masculines, en el sentit que se suposa que han de ser proveïdors, salvadors i protectors perpetus de les pobres i indefenses noies, o dels altres subjectes suposadament passius.
- Segons el supòsit de la propietat patriarcal de les nenes, les noies i les dones, es pot establir que aquestes estan privades d'agència; de possibilitat d'autonomia, de capacitat d'independència o protagonisme.
- El supòsit masclista de la propietat sexual sobre les parelles eròtiques, justifica la gelosia, el control i la privació de la llibertat de les persones que no ocupen el lloc reservat a la masculinitat hegemònica.

- L'experiència del plaer prostàtic en els nois i joves és majoritàriament desconeguda. Sovint es relaciona amb l'homosexualitat com si aquesta fos una orientació de l'atracció sexual suposadament incorrecta. La problematització identitària de certes pràctiques eròtiques i genitals, també limita la llibertat sexual de les persones socialitzades en masculí.
- En alguns casos, les relacions afectives no monògames, es poden veure instrumentalitzades per les identitats masculines hegemòniques, que desacrediten els vincles afectius o romàntics, justificant de nou la manca de compromís o de responsabilitat afectiva.
- En les expectatives per trobar una parella sexual o satisfer el desig eròtic, les experiències de seducció tradicionals es poden llegir com experiències de conquesta. En aquests supòsits la intimidació, la insistència, l'escolta nul·la al rebuig, l'abús sexual o les violacions poden arribar a justificar-se. I això pot succeir, dins i fora de les parelles o les relacions d'intimitat consolidades.
- La identitat masculina hegemònica encara no ha assumit la responsabilitat sobre el consum i la mercantilització dels cossos de les dones o de les persones en situació de prostitució.

Horitzó

El qüestionament de les masculinitats tradicionals, des de la infància, en la pubertat i l'adolescència, implica poder oferir alternatives, espais de revisió i reflexió sobre les diferents temàtiques que hem comentat fins ara, i moltes altres que quedin per identificar.

Així, esperem poder contribuir a la construcció d'un horitzó comú que impliqui poder viure i legitimar identitats masculines diverses, cada vegada més conscients i respectuoses, que transformin els mandats hegemònics i que puguin reparar i apostar pel respecte i les cures, cap a un mateix i cap a les altres persones.

Apostem per cultivar masculinitats respectuoses que posin al centre la desconstrucció de les identitats tradicionals. Contribuint a generar elements concrets per garantir els drets en totes les etapes maduratives i el bon viure de les properes generacions.

Gràcies a l'esforç dels darrers segles, seguim treballant perquè el masclisme ja no sigui un pensament majoritari. Perquè el patriarcat, com a sistema sociocultural, perdi els seus privilegis i es debiliti també el sistema capitalista d'explotació, la indústria armamentista, la indústria de la pornografia i les grans religions que el retroalimenten. En l'horitzó, ja existeix l'imaginari que visualitza que els privilegis patriarcals es desgranen. Simplement els valors patriarcals no són sostenibles, justos, equitatius ni perdurables.

Totes les persones i institucions que deixin de rendir-li homenatge al sistema patriarcal, podem posar consciència en la nostra capacitat d'acció conjunta, recuperant els drets i recursos que pertanyen a tots els éssers vius i comprometre'ns amb les ganes de viure diverses i en pau: estem creant una nova via, on la vida està al centre. On la guerra, l'explotació de les terres, dels recursos i les vides, dels interessos d'acumulació de la riquesa i l'abús de poder ja no ens governin.

Desitjant que les violències de gènere desapareguin i, l'assassinat i la violació que afecten als drets de les dones, dels infants i adolescents i dels territoris explotats deixin de ser una realitat quotidiana.

Seguim treballant en el dia a dia ∴

Júlia Sánchez Andreo és sociòloga, graduada en educació primària i promotora de la salut. Des del projecte "Celebrem la Sexualitat" ofereix educació afectiva i sexual integral, amb perspectiva coeducadora, per tota la comunitat educativa.

Des de Celebrem la Sexualitat, podeu seguir explorant la construcció de les identitats i la sexualitat masculina amb aquestes propostes:

ESPERMARQUIA

Un conte sobre els canvis en la pubertat, les ejaculacions i el bon tracte.

Col·lecció Migjorn, Pol·len editorial.

<https://laciranda.com/botiga/espermarquia-conte/>

FORMACIÓ SEXUALITATS MASCULINES

Oferim una formació telemàtica per famílies i professionals que acompanyen les sexualitats masculines en la infància, la pubertat i l'adolescència.

<https://laciranda.com/botiga/formacio-sexualitats-masculines-2/>

QÜESTIONAR SEXUALITATS MASCULINES

Un qüestionari per adults, per revisar la construcció de la sexualitat masculina, els afectes i les identitats, des de la infància.

<https://forms.gle/JsLqPQqJ8QXHn2Di6>

ENTREVISTA AMB ARCADI OLIVERES

Una grabació per joves i adults que vulguin conèixer més sobre el testimoni de l'Arcadi, la justícia social i la crítica a la indústria armamentística i militar. Un referent masculí que inspira les noves generacions per la pau.

<https://youtu.be/BKKQvL81z0c>

Podeu seguir la nostra tasca a www.laciranda.com. Escriure'ns a info@laciranda.com i seguir-nos a les xarxes socials:

[@julia_sanchez_andreo](#) a Instagram

[@JuliaSanchezAndreo](#) a Facebook

[@julialaciranda](#) a Twitter

